

ogsaa 2 Millioner lader sig tage med ind under dem, men 2 Mill. Kr. er dog intet ubetydeligt Beløb, og det har været Grunden til, at jeg ikke oprindeligt stillede et videregaaende Forslag i denne Henseende.

Dernæst er Dyrtidstillæget for den tredje Gruppe, Invalider, sat op fra $\frac{2}{5}$ af deres Invalideforsørgelse til $\frac{3}{5}$, som den er i Aar, og for den sidste, den fjerde Gruppens Vedkommende, ikke pensionsberettigede Arbejdere, Haandværkere o. lign., er der ogsaa sket en Forhøjelse af Beløbet fra 200 Kr. og 100 Kr. henholdsvis for gifte og ugifte til 250 Kr. og 125 Kr. Der er dernæst sket en Ændring af nogen Betydning derigennem, at den Grænse, der var med Hensyn til Arbejdsdage for vedkommende Mand i Henseende til, hvorvidt han skulde kunne faa Understøttelse i et Aar, er i en vis Forstand forringet, idet nemlig de 180 Arbejdsdage i et Aar, der blev sat som Betingelse for, at vedkommende skulde kunne faa dette Dyrtidstillæg, er ændret til 90 Arbejdsdage indenfor et halvt Aar. Jeg tror imidlertid ikke, at denne Bestemmelse vil faa en særdeles stor finansiel Betydning; noget kan det naturligvis dreje sig om, men det er kun for en enkelt Gruppe Arbejdere, der kan tænkes noget saadant som, at de just arbejder 90 Dage indenfor et halvt Aar. Det kan være Skovarbejdere og lignende Sæsonarbejdere, det gælder om, og ikke andre.

Det er da ikke store Ændringer, der er sket i Dyrtidstillægsloven, og jeg kan anbefale dem i høj Grad til det høje Ting. Det har været nødvendigt at forhøje Beløbet, men i øvrigt har Rigsdagen jo været enig om baade Principper og Enkeltheder i denne Lov, saa jeg til en vis Grad kan betragte dette som en Fornyelse af Loven overfor det høje Ting. Om dens finansielle Resultat eller Følge skal jeg tillade mig at sige et Par Ord senere.

I Modsætning til dette er det andet Lovforslag, Forslag til Lov om midlertidigt Løntillæg for Tiden 1. April 1918 til 31. December 1919, noget nyt for den høje Rigsdag. Regeringen har ment, at det var nødvendigt at gaa til et saadant Løntillæg for alle Statens Tjenestemænd. Man er gaaet ud fra, at Staten i sin Tid har ment, at Tjenestemanden ved Lønningen skulde kunne opnaa visse Livsvilkaar, et vist Mindstemaal af Tilværelsens Goder, som Lønningen forsløg til, men at nu, ikke mindst ved altings Forhøjelse i Pris og Pengenes synkende Købeevne, det Formaal, Staten havde sat sig

med Hensyn til Tjenestemandens Lønning, ikke mere kunde siges at være naaet, saaledes at Tjenestemændene blev langt ringere stillede fra den laveste til den højeste, end Staten oprindeligt havde ment og gennem sine Lønninger havde fastsat som passende. Derfor har man overfor alle Tjenestemændenes Krav og Ønsker i saa Henseende — og Forslagets Bilag vil vise, i hvilken Udstrækning Regeringen har modtaget Andragender derom, og saadanne Andragender er ogsaa kommet senere til Folketinget — ment at burde foreslaa den høje Rigsdag at skride til en midlertidig Forhøjelse af Lønningerne og har sat denne til 25 pCt., og saaledes at denne Bestemmelse fik tilbagevirkende Kraft fra 1. April 1918, medens Tjenestemændene havde ønsket og andraget om, at Forhøjelsen skulde gaa endnu længere tilbage, nemlig til 1. Januar indeværende Aar. § 1 i det her foreliggende Lovforslag bestemmer dette.

I § 2 fastsættes saa, hvad disse 25 pCt. skal regnes efter. Det foreslaas, at Tillæget skal beregnes af den faste Pengeløn — og ikke af Dyrtidstillæg, Honorarer og lignende —, samt at Værdien af forskellige Goder, som det kan tænkes, at Tjenestemanden har, saasom Tjenestebolig og lignende, skal medregnes. Jeg skal derom sige, at der har i Folketingets Udvalg været drøftet, om man ikke kunde gaa til bestemte Regler, end her fastsættes, men man har fra alle Sider bøjet sig for den Betragtning, at det var nødvendigt at overlade Administrationen og til sidst Finansministeren, der skal træffe Skøn over, hvad der skal regnes med til den Løn, som skal modtage Tillæg, et vist Spilleum, medens det var umuligt at fastslaa bestemte Regler. Man har rejst Spørgsmaalet om Honorarer, hvilke man i og for sig fra Regeringens Side mener ikke bør medtages ved Beregningen. Men der er dog Tilfælde, hvor Honorarer bør medtages, nemlig hvor Honoraret i Virkeligheden er den Løn, en Tjenestemand eller en med en Tjenestemand ligestillet modtager, naar det er hans Hovederhverv, og han er ansat ved en Statsinstitution. Der rejser sig en Mængde Spørgsmaal, som jeg tror kun kan afgøres af Administrationen og kun paa den Maade, at den enkelte Administrationsgren indstiller til Finansministeren, der efter visse almindelige Principper afgør Sagen. Det enkleste Princip vil være dette, at saa snart den Løn eller den Betaling, Tjenestemanden modtager i en eller anden Form, kan si-